

DUCH SEBEZÁCHOVY

BURT ASBILL

(Mahomet, Illinois, červenec 2005)

Osobně si nejsem jistý, zda si církev uvědomuje, co to spasení vlastně je. Vyrostl jsem v denominaci, kde jsme často zpívali: „Jaký to bude den radostného pokřiku, až se všichni dostaneme do nebe.“ Nejde o to, že bych si té písni nevážil. Její teologie však není v souladu s učením o spasení. Víte, Božím záměrem není dostat vás do nebe. Božím záměrem je dostat nebe do vás. A pak dostat nebe, které je ve vás, ven do okolí, aby začalo pronikat prostředím, ve kterém jste!

Teologie „až se všichni dostaneme do nebe“ převládá ve většině různých církví, a zvláště v církvi posledních časů.

Moc se mi líbila malá satira pro děti, kterou přinesla sestra Shari. Zdůraznila totiž myšlenku, se kterou všichni musíme jednat. Myšlenku sebezáchovy. Slyšel jsem, že lidské tělo je schopno v zápase o přežití zajít do obrovských extrémů. Slyšel jsem (nevím, jestli je to pravda, i když mi tvrdili, že je to medicínský fakt, ověřený testy na lidech, kteří zemřeli hlady), že některé nižší orgány těla vydají samy sebe ke strávení, aby napomohly zachovat funkčnost některých vyšších orgánů v těle. Ty orgány, které začínají selhávat v důsledku nedostatku živin, vydají samy sebe k natrávení, aby zůstaly zachovány ty, které jsou pro život těla nezbytně nutné. To je pud sebezáchovy. Zdá se, že se jedná o jeden z nejsilnějších instinktů člověka. Proto je pud sebezáchovy něčím, s čím musíme jako křesťané jednat a také často jednáme, aniž bychom si uvědomovali, s čím vlastně zápasíme.

Pokud máte po ruce Bible, můžete si se mnou nalistovat epistolu Římanům, 5. kapitolu. Víme, že člověk na počátku byl v pozici „života“. Víme to proto, že Písmo mluví o stvoření a o věcech, které následovaly. Člověk měl pozici, ve které se těšil ze vztahu s Bohem. Nevěřím, že dokážeme plně pochopit, jaké tam byly podmínky a jakou pozici Adam měl. Myslím, že nechápeme realitu toho, co Adam na počátku měl. Co měl před tím, než hřích vstoupil do světa, než se hřích manifestoval a zplodil ducha sebezáchovy. Víte, na počátku nemusel Adamovi nikdo

říkat, co nemá dělat. Byl živým člověkem, který v sobě měl dech Boží. Na světě ještě nebyl hřích, v důsledku čehož nebylo zlo, kterého by si Adam byl vědom. Proto nebylo třeba ducha sebezáchovy. Sebezáchova je duch antikrista. Sebezáchova je duch, který pracuje proti spasení. Je smutným faktem, že většina lidstva umírá – ne každý – ale většina z nás umírá, aniž bychom zvítězili nad duchem sebezáchovy. V tom velkém oblaku svědků¹ jsou mnozí, kteří nepřemohli ducha sebezáchovy. Znáte verš, kde se říká, že oni bez nás nepřišli k dokonalosti?² Tedy dokonalost je plnost zjevení spasení nebo, dalo by se říci, zničení ducha sebezáchovy. Není to jen zkušenost, je to vyvrcholení, je to konečný výsledek. To, co se stane na konci věků, zjeví plnost přirozenosti vítěze.

Nevím, jestli váš život je tak nějak podobný tomu mému, ale to, co mně konfrontuje nejvíce, se povětšinou týká toho, kdo jsem, čím jsem a jak mě druzí vnímají. A jak se já stavím k tomu, co si o mě druzí myslí. Někdo něco udělá, a já se cítím zle. Proč se cítím zle? Cítím se zle, protože ostatní neberou ohled na mé postavení. Neberou na mě ohled jako na živou bytost, a kvůli tomuto nedostatku ohleduplnosti se cítím zle. Víte, můžete se cítit zle různými způsoby. Můžete se cítit zle, protože se naštvete. Můžete se cítit zle, jelikož budete mít depresi. Můžete se cítit zle v tolika oblastech a tolika způsoby! Ale pokud vaše zlé pocity či to, jak na situaci nahlížíte, začnou být méně než život a svoboda, začne ve vás pracovat duch sebezáchovy.

Bylo jen několik lidí, kteří, jak se zdá, přemohli ducha sebezáchovy. Jedním z nich byl Enoch. Dalším, o němž se dovídáme z Bible, byl Josef. Josef do jisté míry udělal velké pokroky v přemáhání ducha sebezáchovy, protože byl Bohem neustále stavěn do situací a okolností, kde na něho bylo, dalo by se říci, brán ohled méně než na jiné. A přesto v těch situacích musel přijmout nebo nalézt Boží milost k přemožení postoje „já chudáček“. „Já chudáček“ je postoj, který je naším nepřítelem číslo jedna! Když mi matka před mnoha a mnoha lety říkala: „Burte, ty jsi svým největším nepřítelem,“ nerozuměl jsem, co tím myslí. Dokud mi Bůh sám nezačal ukazovat, že v sobě nosím přirozenost „já chudáček“.

¹ Židům 12:1 – „Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje.“

² Židům 11:40 – „Protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.“

Víte, Bůh nikdy nezamýšlel, abychom skončili někde jinde než tam, kde stvořil Adama. Bůh měl něco na mysli. Bůh mohl Adama vsadit kamkoliv. Rozumíte? Nejsme jedinou planetou, nejsme jedinou galaxií, nejsme jedinou částí vesmíru. Bůh mohl zasadit člověka kamkoliv chtěl, ale zvolil si zasadit člověka na Zem a vdechnout do něj věčnost. Halelujah! Bůh nás ani tak nechce někam dostat, jako spíš to „někam“ dostat do nás. Především do našich osobních okolností. Nemyslím teď vaše soukromé, společné (manželské) okolnosti. Mluvím o vnitřních okolnostech osobnosti, kterou znáte jako „já“. Apoštol Pavel měl zjevení, které se Bůh snažil předat církvi po řadu let, po 2000 let: Ve vás nepřebývá dobré. „...nepřebývá ve mně,(to jest v těle mém,) dobré.“ (Řím 7:18) A to mluvíme o Pavlovi. O člověku, který měl určitý standard a který v té přirozené oblasti představoval dokonalost, jíž většina z nás ve skutečnosti ani nechápe a nezná. A přesto Bůh řekl, že vše, co Adam měl ve vesmíru i na zemi, se nedá srovnat s věcmi, pro které byl předurčen ve věčnosti.

Římanům 5, verše 1 až 3 mluví o ospravedlnění vírou, ale také o soužení, ve kterém se nacházíme. Soužení neznamená jen nějaké problémy, ale znamená problémy jistého druhu. Bůh vás neuvádí do soužení jen proto, abyste měli soužení, aby vás viděl v problémech. Bůh vás souží, nebo dopouští, abyste byli souženi, z konkrétního důvodu, protože soužení vás má vyprovokovat a vytlačit z roviny, na níž jste, na rovinu vyšší, která se nazývá duch.

Problémy na vás přichází v mnoha různých oblastech. Problémy můžete mít v oblasti charakterů (mezilidských vztahů, konfliktů osobností). Problémy můžete mít v ekonomické oblasti. Problémy mohou nastat v oblasti fyzických nemocí a slabostí. Ale všechna tato soužení – můžete mít všechny typy, máte-li to štěstí ☺ – jsou určena k tomu, aby vás vyprovokovala, aby vás tlačila do jiného místa porozumění, aby vám dala zjevení toho, co Bůh vyhlíží uprostřed vašeho konkrétního problému. Halelujah! Pokud na konci dne nemáme zjevení, je to z mého pohledu velká ztráta. Viděl jsem to u mnoha lidí. A zažil také osobně. Viděl jsem, jak lidé procházeli určitými situacemi a nevyšli z nich tak, jak by mohli; neměli porozumění, že to byl Bůh, který s nimi jednal, a ne jen něco, co je trápilo.

Římanům 5:12 říká: „A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel...“ Řekl jsem, že Adam byl v určité chvíli „živý“, neměl problémy. Měl vztah s Bohem. Nepotřeboval mít problémy, ale protože hřích vstoupil do světa, něco v jeho životním prostředí se dramaticky změnilo.

„A protož jakož skrze jednoho člověka hřích na svět všel...“ Hřích nejenže vešel do světa, ale převzal vládu nad celým prostředím, v němž člověk žil. A ono se stalo peklem. Někteří z nás si myslí, že svět je docela dobrý. Je to jen proto, že nevíme, jakým byl na počátku. Nevíme, jaké to na počátku bylo, a tak si myslíme, že to, co máme, je docela dobré. Myslíme si, že když je venku horko a tady příjemný chládek, že to máme dobře zařízené, ale nevíme, jaké to bylo na počátku. Nemyslím si, že toho všeho bylo na počátku potřeba. Věřím, že Adam dostal moc. Ta moc byla taková, že Adam ovládal své prostředí způsobem, který je nad naši schopnost si vůbec jen představit. Víte, že Adam své okolí ovládal? Měl nad ním absolutní vládu. My jsme se narodili za zcela odlišných okolností. Narodili jsme se do prostředí, které ovládá nás. Halelujah. A aby Bůh odstranil problém, vložil do *našeho nitra* prostředek nápravy, aby napravil vše, co je *vně*.

Církev má ten problém, že je uspokojena snahou dostat se do nebe, snahou to zvládnout, vydržet. Je psáno, že „*skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všichni zhřešili*“. Tady se neříká jen to, že všichni zhřešili, a proto jsou všichni mrtví. Je zde řečeno, že celé prostředí, v němž člověk byl, je oblastí pekla, oblastí smrti a degradace. Kdekoliv máte smrt bez naděje na život, máte peklo. Peklo se rozrůstá, bratři. A popřít fakt, že se peklo rozrůstá, můžete jediné tak, že vypnete televizi, vypnete rádio, nebudete nikam chodit, izolujete se a strčíte hlavu do písku jako pštros. Ale upřímně, stále budete muset jednat sami se sebou! Svět je oblast pekla. Osobně nevěřím, že Bůh stvořil tuto oblast, aby ji jen tak předal ďáblu. Na samém počátku, když ji stvořil, řekl: „Je to dobré.“ To znamená, že v něm existuje nějaký záměr a že přijde den, kdy se tento záměr projeví v lidech. Je řečeno: „...*skrze jednoho člověka hřích na svět všel a skrze hřích smrt, a tak na všechny lidi smrt přišla, v němž všichni zhřešili*.“ Halelujah.

Církvi byla svěřena služba smíření. Smíření znamená, že doprostřed neřádu začnete uvádět řád. Halelujah! Víte, jedna věc je přemýšlet o tom, co by Ježíš udělal, jiná věc je myslet na Ježíše a dělat to! My, jako církev, bychom měli být mnohem dál, než u přemýšlení: Co by činil Ježíš?³ Protože to, co Bůh skutečně chce, je, abyste reagovali a jednali jako Ježíš bez přemýšlení. Ale máme malý problém. Tím problémem je, že se musíme

³ Hlavní myšlenka známé křesťanské knížky „V Jeho šlépějích“ – pozn. překl.

vypořádat s naším „já“. Máme určité rysy, které jsou „naše“. Máme určité osobní preference, které jsou „naše“. A ve skutečnosti se nechceme „naší“ pozice vzdát. Nechceme se vzdát našich věcí, našich osobních zálib. Máme určitý způsob přemýšlení, který je nám vlastní, je „náš“. Domnívám se, že duch sebezáchovy je jednou z hlavních příčin, proč se rozpadají rodiny. Je to strach ze ztráty osobní identity. Všichni chceme být uznáváni za to, kým jsme nebo co máme. Máme určitý talent, určité schopnosti, a když si myslíme, že ten talent či schopnosti nejsou dostatečně oceněny nebo se je někdo snaží vyloučit nebo odstranit, začínáme se bránit. A tyto obranné mechanismy v nás nepůsobí Duch Boží, ale duch sebezáchovy. Halelujah.

Zamysleme se nad programováním. V Písmu je nespočet míst, které k nám mluví o tom, jak se má člověk „naprogramovat“ na Boží věci. Například v Žalmu 119:9: *„Jakým způsobem očistí mládenec stezku svou? Takovým, aby se choval vedlé slova tvého.“* A pak znovu říká: *„V srdci mém...“* Co? *„V srdci mém skládám řeč tvou...“* (Ž 119:11) Na jiném místě Bible hovoří o takovém „naprogramování“, když Pavel říká Římanům: *„Tedy víra z slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“* (Řím 10:17) Pokud netrávíte čas v Božím slově, osobně jako jednotlivci, na přirozené rovině – mluvím o přirozeném Slově – pokud nepolykáte před trávením (nejdřív přece polykáte, přijímáte potravu a pak ji teprve trávíte, ne?), pak nebudete lidmi víry. Víra vyžaduje Slovo. Když říkám „Slovo“, mluvím o Bibli; nejprve přirozené, pak duchovní.⁴ Halelujah! Potřebujete ve Slově trávit čas. Vím, že jsem jako mladík strávil spoustu času nejen čtením, ale i posloucháním Bible, posloucháním kazet a všech těch věcí, které jsme tehdy, když jsem vyrůstal, v Pánu měli. Zjistil jsem, že čím více Slova strávím, tím více Slova chci a tím víc toužím slyšet o Bohu a mluvit o Bohu. Přišli jste někdy do styku se skupinou lidí – věřím, že ano – kde všichni byli křesťany a milovali Pána, a dokonce i věřili poselství o synech Božích? Kolik času s nimi diskutujete o Božích věcech, o poselství o Božích synech? O čem si spolu povídáte? Možná o tom, jaký byl den, co se dělo, co děti, když se, vy, sestry, sejdete... O čem mluvíte? Když jste vy, muži, spolu, co je tím ústředním tématem vašich diskusí? Halelujah.

Víte, mnoho let jsem cestoval s Božími služebníky. A velmi si na tom cením jedné věci. Vše bylo zaměřeno na Boha. Pamatuji si, jak jsme

⁴ 1. Korintským 15:46 – „Však ne nejprve duchovní, ale tělesné, potom duchovní.“

se jednou registrovali v hotelu. Byl jsem unavený. Celý den jsme cestovali a jediná věc, na kterou jsem v té chvíli myslel, byla postel. Vše, po čem jsem toužil, bylo dostat se do pokoje, vybalit věci, pokud tak dlouho vydržím, vklouznout do postele a spát. A najednou ten muž, se kterým jsem cestoval, mluvil s recepční o tom, kam chodí do sboru, a o věcech, které tam slýchá. A to trvalo spoustu času. Teď mluvím o sobě. Prostě jsem chtěl do postele a začal jsem zjišťovat, že začínám být podrážděný tím, že nám zaregistrování v hotelu trvá tak dlouho. Vám se samozřejmě nikdy nic podobného nestalo, že ne?! ☺ Halelujah. Ale faktem zůstává, že kamkoliv jsme šli, Bůh byl vše. Mohli jsme mluvit o tomto, mohli jsme mluvit o onom a náhle, uprostřed konverzace, zdánlivě odnikud, skrze tohoto bratra do našeho středu „ukápl“ slovo nebo myšlenka, a my museli tak trochu poodstoupit a začít o tom přemýšlet. Víte, pravdou je, že nepřemýšlíme nebeským způsobem a že nevěříme, že jsme byli každý stvořeni a zasazeni do našeho prostředí s nebeským záměrem. Většina z nás se jen snaží vydržet, nějak se protlouct až do konce, přežít tento den a díky jakémusi osudu či pomocí něčeho, o čem ví sám Bůh, se protáhnout nebeskou branou a radovat se v zemi euforického požehnání a žít šťastně až navěky.

Tedy, domnívám se, že pokud by toto byl celkový záměr a úmysl Boží, bylo by to v pořádku. Jestli je to to, co vás dostane do nebe, pak se domnívám, že je to v pořádku. Ale já nevěřím, že by toto byl od počátku Boží úmysl. Nevěřím, že Bůh chtěl stvořit lid, který by sloužil sám sobě, byl soběstředný, na sebe orientovaný a který by Mu ze sebe dal jen kousíček, aby se tím dostal do nebe. Myslím, že měl v mysli absolutně a naprosto odlišnou představu. Když přemýšlím nad tím, jak Bůh stvořil Eden a o způsobu, jak ho stvořil... V Edenu bylo něco ze soudržnosti, přirozenosti a kvality nebes. Domnívám se, že všechny věci, které v něm byly, pudily Adama, aby si Boha více uvědomoval.

Jsem přesvědčen, že Adam měl co do činění s Enochovým výcvikem. Prostě tomu věřím. Byl dědečkem. A já sám vím, že jako dědeček očekávám od svých vnoučat, že zvítězí nad přirozeností, se kterou se narodila. Já takové očekávání mám. A tak kdykoliv jsou u nás vnoučata a kdykoliv máme tu příležitost je ve vztahu k evangeliu či teologii, za kterou se ženeme, nějak ovlivnit, snažím se s nimi o těchto věcech velmi intenzivně mluvit. Nemám zájem z nich udělat lepší sportovce. Nemám zájem z nich vychovat lepší atlety. Nemám zájem z nich mít lepší lékaře nebo advokáty. Dokonce ani nemám zájem vychovat z nich přínos

společnosti, lepší osobnosti sloužící místní komunitě. To není můj zájem. Ve skutečnosti mi jde o to, abych je tlačil a probouzel v nich svědomí, aby si uvědomila, že nebyla stvořena pro přirozené místo a přirozený záměr, z přirozených důvodů, ale s nebeským úmyslem, na základě Božího slova. Nebyla stvořena proto, aby měl rod Asbillů potomky. Slyšíte mě? Zavázal jsem se Bohu, že udělám vše, abych přispěl k zániku Asbillů. To budu dělat a tomu se ve svém životě podřídím. Halelujah.

Bible říká, že Adam zhřešil, a tak smrt přišla na všechny lidi, neboť všichni zhřešili. Hrobka je tedy mým domovem a hřbitov je mým dědicstvím. A nad tím vyrytý nápis: „Ať nikdy nemá pokoj!“ Do toho jsem se narodil. Narodil jsem se mrtvý, žiji mrtvý a umírám mrtvý. Jen pokud zemřu mrtvý, pak jsem skutečně mrtvý mrtvý. Ale vzhledem k tomu, že jsem znovuzrozen, mám před Bohem zodpovědnost ŽÍT. Bůh mě a mé okolnosti stvořil k tomu, aby dokázal, že smrt nemá žádnou moc vládnout a kralovat nade mnou nebo nad mou rodinou. Smrt nemá nadvládu! Halelujah.

Proto mě stvořil. Nestvořil mě, abych čekal na nebe. Halelujah. Bratři! S naší teologií je něco špatně. Něco je s ní opravdu špatně. Protože kážeme a věříme – minimálně většina z vás věří, protože tím, že jste sem přišli, kážete, že věříte v kázání, které se nazývá „synové Boží“. Odvážím se říct, že kdybyste šli kamkoliv jinam, byli byste nespokojeni s každým jiným poselstvím, než s tím, které vám říká: „Můžeš jednat mnohem lépe, než jak jednáš nyní. Můžeš mít mnohem víc, než kolik nyní máš, a můžeš to mít do té míry, do jaké po těch věcech opravdu toužíš.“ Neboť Bible říká, že Hospodin neodepře nic dobrého chodícím v upřímnosti.⁵

Problémem je, že my máme „nás“. Máme různé touhy a aspirace. Jeden člověk se mě zeptal: „Co je špatného na mých touhách? Nejsou nečisté, nejsou převrácené, a už vůbec ne žádným způsobem zvrhlé. Co je na mně špatné?“ Odpověděl jsem mu: „Víš, dokud to není tvé ‚nové‘ já, nemá to pro Boha hodnotu.“ Obojí se nedá spojit. Nedá se to spojit. Slyšíte mě? Nedá se to spojit s prostředím, které je zcela spravedlivé. Nevím, jestli tomu rozumíte. Nevím, jestli rozumíme realitě těch věcí. Tak moc přece chceme Boha, je to tak? Skutečně si myslíme, že chceme Boha, a přesto, kdybychom se najednou ocitli v prostředí, které je absolutně spravedlivé, myslím, že bychom se minimálně necítili pohodlně.

⁵ Žalm 84:12 – „Nebo Hospodin Bůh jest slunce a pavéza; tuť milosti a slávy udílí Hospodin, aniž odepře čeho dobrého chodícím v upřímnosti.“

Teď žijeme v prostředí, které je absolutně převrácené. A protože jsme se narodili s mrtvou přirozeností, tato naše přirozenost je slučitelná s okolní převráceností a nějakým způsobem jsme spokojeni. Co když však vezmete tuto svou přirozenost a vložíte ji do prostředí totální, absolutní, úplné svatosti a nemůžete dělat, co byste chtěli? Už byste nemohli přemýšlet nad některými věcmi, nad kterými přemýšlíte. Co byste dělali, kdybyste se už nemohli s některými lidmi sdílet na té rovině, na které jste zvyklí se v určitých situacích sdílet?

Víte, všichni byste se měli vrátit ke slovu, které prorokoval bratr Gruver v červenci 2004 na konferenci v Illinois. V tom slově bylo řečeno: „Kdybych na vás já, Bůh, vylil svou slávu, co se projevív?“ Když Josef přišel k moci, co myslíte, že by byla první věc, kterou by udělal s Potifarem a jeho ženou, kdyby před Bohem, co se týče sebezáchovy, nebyl do určité míry dokonalý? Co si myslíte, že by udělal? Mohl by si třeba říct: „Tak, a teď jí to vrátím, dostane, co si zaslouží!“ Ale Josef byl jako Kristus, neobviňoval. Je to tak řečeno? Nepočítal hříchy. „...*Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost smíření toho. Neboť Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich.*“ (2Kor 5:18-19) To znamená, že u Josefa pro sebezáchovu nezbylo žádné místo. V jeho roli autority „já“ bylo hledisko, které už nebylo bráno do úvahy. Dokážete si to představit? Já si to dokážu představit jen stěží, když pomyslím na své vlastní okolnosti. „Nepočítajíc“ znamená, že ses zcela přesunul za hranici svého sebezaměření. Už nemáš schopnost být zraněn či pohnut, protože ti někdo šlápl na palec nebo o tobě něco řekl, pravdivého či nepravdivého. A řekl to někomu, kdo by se to podle tebe neměl dozvědět. Halelujah.

Dnes ráno, když jsme seděli tam vzadu a četli si 1. kapitolu Jana, se mi dostalo porozumění, přišlo mi maličko světla. Četl jsem verše 12, 13. „*Ale všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, totiž těm, kteří věří v jeho jméno...*“ (Jan 1:12, NBK) Vy už pravděpodobně toto zjevení máte, ale mě to tak nadchlo, že se o to s vámi chci podělit. Halelujah. Bůh říká, že těm, kdo věří, dal moc stát se Božími syny. Moci se stát něčím znamená, že ještě v té pozici nejste. Že jste jí ještě nedosáhli, ještě zbývá něco, co se musí udělat. Ještě jste se nepřesunuli z bodu A do bodu B. Možná se nyní tím směrem pohybujete, ale ještě jste tam nedorazili, ještě jste té pozice či místa nedosáhli. Proto to místo, kde se nyní nacházíte, není tím „dobrým“ místem, které Bůh viděl na počátku, když řekl: „Je to dobré.“ Není to místo, kde byste mohli zůstat, nebo s nímž byste v Bohu

mohli být spokojeni. Pojd'me dál. Sledujete mě? Je psáno: „*Ale všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, totiž těm, kteří věří v jeho jméno...*“ Schopnost „stát se“ je na základě naší víry. Je to něco, co je dostupné. Je to něco, co Bůh zamýšlel od samého počátku. A co když se nestanu synem? Jakou mám odpovědnost? Jak moc tím hřeším? Existuje verš o zmaření milosti Boží. Ale zdá se mi, že kdo ví, jak dobře činiti, a nečiní... Není to jen o využití toho, co je nabízeno, i když to, že nevyužiji, co je mi nabízeno, má své následky. „*A protož kdo umí dobře činiti, a nečiní, hřích má.*“ (Jak 4:17) To není pasivní statická pozice, že? Moje matka říkávala: „Žádné rozhodnutí je taky rozhodnutí.“ Je to jen způsob, jakým dělá rozhodnutí líný člověk.

Galatským 2:21: „*Nepohrdámť tou milostí Boží. Nebo jestližeť jest z zákona spravedlnost, tedyť Kristus nadarmo umřel.*“ Uprostřed všech našich okolností nám Bůh dává milost. V jádru Slova a poselství, které je nám předáváno, je milost, která je jako aktivní hybná síla. Tato milost má schopnost pro vás vykonat něco, čeho sami nejste schopni. Proto se tomu říká milost. Není to však jen nějaké mystické magické slovo nebo myšlenka nebo nějaký pocit. Je to Boží entita, je to hybná síla, která pracuje ve váš prospěch. Pracuje, aby vytvořila jednu jedinou věc, a toužebně očekává její zjevení. „*Ale všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, totiž těm, kteří věří v jeho jméno...*“ Naneštěstí část té moci, kterou nám Bůh poskytuje k tomu, abychom se stali syny, promrháme jinak. Můžeme prosperovat, můžeme být vzdělaní. Díky moci, kterou nám Bůh dává, abychom se stali syny, se můžeme stát mnoha různými osobnostmi, a nedosáhnout cíle, který byl před nás postaven.

V podobenství o marnotratném synovi je takové zjevení, o němž nevím, že by se s ním církev skutečně vypořádala. Marnotratný syn měl v otcově domě určitou pozici, měl v něm své místo a dědictví. Zkusme se na toto dědictví podívat jako na pozici syna. Kdyby se marnotratný syn obrátil a zužitkoval své dědictví patřičným, moudrým způsobem, společně pracujíc s otcem, věci by byly jinak. On si však zvolil, že si užije svého dědictví jiným způsobem. Když Bible říká, že nám byla dána moc, pak jde o přidělení Boží milosti, která je částí našeho dědictví. Je nám dána, aby v našich životech vypůsobila Boží záměr. Je to dědictví, které máme díky tomu, že nás Bůh touží mít v určitý čas na určitém místě. V Bibli je řečeno, že máme co? Hledat nejprve království Boží. Předpokládá se, že budeme nejprve hledat Boží království. To znamená, že vše, v čem budeme zapojeni, by mělo být orientováno na Boží

království. Měla by to být naše první a hlavní myšlenka, bez ohledu na to, jestli jsme zrovna venku a děláme to nebo ono nebo jsme někde jinde, vychováváme děti, pracujeme v kuchyni, umýváme nádobí, vaříme oběd, trháme plevel, jedeme po cestě nebo nakupujeme v zelenině. Každá situace, bez ohledu na to, jaká je, by měla být zastíněna úmyslem a touhou, kterou má Bůh. Měla by být zastíněna touhou po záměru, pro který jsme vy i já byli stvořeni. Nebyli jsme stvořeni pro přirozenou souhru okolností. Nebyli jsme stvořeni, abychom na této přirozené rovině vládli a panovali, pokud to nepodporuje Boží touhu zplodit syny. Bible je od Genesis po Zjevení naplněna Boží touhou vyprodukovat syny. Bůh chce SYNY! Nechce křesťany. Bůh chce syny! Chce, abychom přemýšleli jako synové. Chce, abychom své děti vychovávali jako syny Jemu, a ne sami sobě. Chce, abychom svá vnoučata vychovávali jako syny. Máme být propagátory Božího království, ne království tohoto světa nebo království sebe sama. Neříkám tím, že nemůžete mít čas pro obecenství a pěkné chvíle. Nic takového neříkám. Víte, když jsem byl mladý v Pánu a v Pánově díle, mnoho let jsme se starali o vzájemné obecenství. Bůh nám řekl, že se s ostatními musíme scházet na přirozené rovině v přirozeném prostředí. Ale chci vám říct, kdekoliv jsme byli na přirozené rovině a v přirozeném prostředí, všude jsme kázali slovo Boží, ať už jsme jezdili na vodních lyžích nebo dělali společně něco jiného. Nechtěli jsme mít jen dobrý čas, ale chtěli jsme zplodit a vyprodukovat Boží království. To znamenalo přivést lidi do vztahu s Bohem, aby si začali být Boha vědomi. Halelujah. Aby byl Bůh neustále před jejich očima. Neustále přítomný v jejich myšlenkách. Proč si myslíte, že Bůh přikázal Áronovi nosit zlatý plíšek na čele, ty maličké epolety a plakety, které si umisťují mezi oči? Měli je nosit na ramenou a také jimi měli být opásáni. Slovo Boží bylo vždycky všudypřítomné. Co je to slovo Boží? To je Bůh vyjadřující svoji touhu, abychom já a vy byli synové.

Bůh chce syny! Chce, abychom přemýšleli jako synové, nechce, abychom byli zaměřeni na svět. Chce, abychom byli zaměřeni na nebe. Tolik času trávíme tím, že se zaměřujeme na věci světa. Ježíš se v 17. kapitole Jana modlil modlitbu víry a řekl: „Jsou ve světě, ale nejsou ze světa.“ To bylo prohlášení víry. Víme, kolik světa v sobě měli, když čteme, co se dál stalo v zahradě Getsemanské, a známe také slovo, které Ježíš řekl: „NE MÁ VŮLE, ALE TVÁ SE STAŇ.“

Činit Boží vůli není nikdy snadné. Pokud hledáte jednoduchost, tak je to evangelium lenocha. Činit Boží vůli není nikdy snadné. ČINIT BOŽÍ

VŮLI NENÍ NIKDY SNADNÉ. Zemřít není snadné. – „Ó, jsme připraveni zemřít!“ – Jednou jsem to zažil a zjistil jsem, že jsem nebyl až tak připraven zemřít. Před mnoha lety mi selhala plíce a já si myslel, že mám infarkt. Řekl jsem Bohu: „Jsem příliš mladý na to, abych zemřel!“ A to ne, že bych tehdy neznal toto slovo. – „Ano, Pane, chci jít s Tebou celou cestu. Bože..., ach..., jsem příliš mladý na to, abych zemřel! Mám všechny tyhle děti, ony mě potřebují. Bože, co to děláš?“ – Myslíme si, že jsme připraveni zemřít. Tehdy jsem zjistil, že jsem nebyl až tak připravený zemřít, a od té doby na tom neustále pracuji. Halelujah. Doufám, až to zase přijde, že na tom budu trochu líp. Halelujah. Jednou v Africe nastala taková situace. Jediná věc, které jsem se tehdy obával, bylo, že někdo jiný není připraven zemřít! ☺ Halelujah.

Je psáno: „*Ale všem, kteří ho přijali...*“ Nepřijímáme Boha, abychom byli spaseni, abychom dělali dobré věci, abychom byli lepší. Všechny tyto věci jsou vedlejší produkt. Vyplývají ze spasení. Víte, je to jako zaměstnanecké výhody. Jdete, pro někoho pracujete a máte z toho nějaké výhody. Ale výhody nejsou to zaměstnání, o ně nejde. Kamion, který řídíte, není to zaměstnání. Kancelář, kde sedíte, není to zaměstnání. To vše je jenom výhoda neboli užitek, který přichází se zaměstnáním. Víte, věčnost je něco, co obdržíte na konci dne. Věčnost přijde se „zaměstnáním“, pokud máte to pravé „zaměstnání“ a pokud děláte, co máte. Na přirozené rovině neznám žádného zaměstnavatele, který by se vámi donekonečna zabýval, pokud nenaplňujete požadavky svého zaměstnání. A přesto to Bohu neustále děláme! Myslíme si: Vždyť přece, když je Bůh Bohem, tak vždycky rozšíří svou milost. Vždycky nás bude milovat bez ohledu na naše chyby. Ne, že by to Bůh nedělal, ale chci vám říct, že je určitý časový rámec. Každá věc má svůj časový rámec. To řekl Kazatel, že? Každá věc má svůj čas.⁶ Žijeme v časovém období, v němž se záměr pro toto období blíží svému naplnění. Bůh se chce projevit v přirozenosti a v kvalitě plnosti v lidech, kteří s ním mají co do činění.

My chceme trošku Boha, ale chceme celou kupu sebe. My se nechceme, aspoň se mi zdá, vzdát své pozice, vzdát svého postavení, vzdát své duše. Jsme tak trošku „desetiprocentní“ křesťané. Deset procent toho, deset procent tamtoho. No, mělo by to být alespoň třicet procent nebo šedesát procent. Ale tak nějak máme těch deset, tuším, protože to je méně než třicet procent. Když máte dva pláště a váš bratr nemá žádný, co

⁶ Kazatel 3:1 – „Všeliká věc má jistý čas, a každé předsevzetí pod nebem svou chvíli.“

se od vás očekává? Že mu dáte ten, který nechcete. Dáte mu ten, o který ve skutečnosti nemáte zájem, mimochodem se vám nelíbí ta barva. Řeknete: „Můžete si nechat tenhle. Je to nový kabát. Ta barva se mi stejně nelíbí.“ To vy samozřejmě neděláte, že ne? ☺ Jednou jsem měl takovou zkušenost. Prožili jsme požár, který spálil náš dům do základů, a církve na to reagovala. Dostal jsem vysezenou sedačku, rozbité nádobí, ošoupané pláště a všechny ty věci, které jsou nutné k životu. Ale všechno bylo polámané, rozviklané, neopravitelné nebo na tom byly fleky. S naší teologií je něco špatně. Něco je špatně s naším vnímáním – s tím, jak věci vidíme. Rozhodně, rozhodně je něco špatně! A víte co? Nevím, jestli podle Božího slova, které máme, má být naše zodpovědnost jednou stejně velká, jako je dnes.

Je psáno: „*Ale všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, totiž těm, kteří věří v jeho jméno...*“ Nemluvíme tady o sémantice, o výslovnosti samohlásek a souhlásek. Mluvíme o původním záměru, o vzoru. Víte, že se píše, že Adam byl na počátku Božím vzorem nebo záměrem, který prorokoval o příchodu Ježíše Krista? Většina z nás je spokojená s tím, být křesťany na poloviční úvazek. Dáváme tolik tohoto, tolik tamtoho, a to je všechno, co chceme dát v souladu s naším prostředím. Máme požadavek tady, požadavek tam a požadavek onde. – „Ó, já tohle nemůžu dělat kvůli tomu a kvůli tamtomu.“ – Neříkám, že nemáte dělat to „kvůli tomu“, ale podporuje to vaše „kvůli tomu“ Boha a důvod, pro který vás Bůh vyvolil? Podporuje to záměr, který pro vás Bůh má uprostřed vašich okolností? Vytvoří to přirozenost syna? Dojde k projevení reality syna a autority syna? Vyjde takový projev, že Bůh řekne: „Toto je můj milovaný syn, v němž se mi dobře zalíbilo?“ Myslíte si, že tato slova byla rezervována jen pro Ježíše Krista? Určitě ne. Nejhorší na tom je, že Bůh slyší všechno. On slyší dokonce i to, co neřeknu! A On mě hodnotí. Bůh mě slyší ne proto, aby mne zavrhl. Ale hodnotí mě, protože touží, abych uspěl! A tak mi zkříží cestu tím a tamtím a pak mi zkříží cestu něčím jiným. Víte, někteří z nás čelí zkouškám a soužením. Ale nejedná se ani tak o soužení jako o závěrečné zkoušky. Ve skutečnosti ne závěrečné, ale takové minitesty, které vedou k závěrečným zkouškám. Kvízy. Je to jako malý test tady, malý test tam, je to tak? Na něčem pracujete a pak vás někdo požádá, abyste udělali ještě něco jiného, toto nebo tamto... Rychle si najdete důvod, proč to nemůžete udělat. A zaujmete k tomu příslušný postoj. Pokud takto reagujeme, tak je s naší teologií něco špatně. Víte, potřebujeme porozumět, že naše

nespoluúčast a neaktivita má reálné dopady. Stát se synem znamená, že máte určitou pozici. Existují určité požadavky a Bůh má vážná očekávání. Miluje nás, váží si nás a chce, abychom se do té pozice dostali. Ale abychom ji získali, musíme zapřít sami sebe a říct „ne!“ duchu sebezáchovy.

Víte, bratři, celá struktura Bible je založena na jediném záměru. Že Bůh na samém počátku toužil učinit člověka podle svého obrazu a podle svého podobenství. Bůh nechtěl, aby na svět přišly děti, do kterých se naprogramuje, aby byly znovu jako vy – jen zveličené a horší! Dnes nemůžete vychovávat děti způsobem, kterým jsme je vychovávali my, a myslet si, že přežijí. Nemůžete. A přesto to děláme znova a znova a znova a pořád dokola. Strávíme osmdesát pět procent, devadesát pět procent našeho času tím, že do jejich srdcí zasazujeme teologii tohoto *kosmu*⁷. Čtení, psaní a matematika – to s tím nemá nic společného. Jedná se o teologii světskosti, bezzákonnosti a převrácenosti. Církev by měla fungovat a směřovat na místo, kde se bude aktivně vzpírat démonickému překrytí. Jsme tak zahaleni naším individuálním prostředím, že přicházíme do církve, slyšíme slovo a zpíváme písně, aniž bychom porozuměli. Aniž bychom se dokázali poprat s tím, čemu čelíme, a s odpovědností, kterou máme před Bohem za zrození a zjevení Jeho království.

Hospodin říká: „*Ale všem, kteří ho přijali...*“ **ALE VŠEM, KTEŘÍ HO PŘIJALI** „...*dal moc stát se Božími dětmi...*“ Domnívám se, že byste mohli vytvořit určitou doktrínu, že ta moc stát se syny Božími je ve věčnosti, že to je v poslední den, za zvuku poslední trubky. Ale co Písmo, které říká: „...*aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.*“ (Žid 11:40) Nepřišli k dokonalosti! „...*kterí jsou zrozeni ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.*“ (Jan 1:13 NBK) To znamená, že bez ohledu na to, že jsme se normálně narodili, máme způsob, jak vstoupit. Nemáme ho na základě naší touhy po Bohu, ale na základě Boží touhy, abychom tam byli. A tak každá příležitost, každý den, každá minuta, všechny věci, které na nás přicházejí, nás tlačí tímto směrem. Tlačí nás. Takže na čase, na místě a na věcech, které Bůh vkládá na naše bedra nebo před nás předkládá, je něco z Boha! Bůh od nás očekává, že budeme konzistentní s Jeho teologií! Ne teologií „tam jednou na těch vzdálených březích, až všichni přijdeme do nebes, jak nádherný to bude den“. Někteří z nás na něco takového čekají. Čekáme na to. Přejali jsme duchovní pohled

⁷ „kosmos“ – řecky svět, okolí

„vytržení“. Přejali jsme očekávání, že nás Bůh vykoupí ze všech našich problémů, zatímco vykoupení z našich problémů povstává z našeho nitra tím, že se v naší duši šíří Boží království. Halelujah. Víte, když jsem četl tento verš, Jan tady říká: Jim, „*kteří jsou zrozeni ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha*“.

To znamená, že existuje milost Boží, která je sloužena každému člověku. Milost, která má moc přenést člověka z jakýchkoliv okolností. Přirozeně chápáno, mluvím o „přenesení“ z této přirozené oblasti či z tohoto přirozeného nastavení mysli do oblasti nebes. Když jsem si tento verš četl, rozpomněl jsem se na verše, ve kterých Pavel píše Timoteovi, že ve velkém domě je mnoho nádob. „*V domě pak velikém netoliko jsou nádoby zlaté a stříbrné, ale také dřevěné i hliněné, a některé zajisté ke cti, některé pak ku potupě.*“ (2Tim 2:20) Pokud by nás tady Bůh nechal, byli bychom největší ubožáci a vždycky bychom se snažili přijít na kloub tomu, kdo je nádobou ze zlata. Kdo je nádobou ze stříbra? Ó, kdo je hliněná nádoba a kdo je nádoba ke cti? A kdo je nádoba k potupě? – „Á, nádoba k potupě je támhle.“ – Ale Bůh nás v této pozici nenechává. Nenechá nás bez dalšího slova. Říká: „*Protož jestliže by se kdo očistil...*“ Čím bude? „*...bude nádobou ke cti...*“ Takže nezáleží na tom, kde jste, kdo jste, co děláte nebo jak jste použiti, pokud se s Bohem začnete aktivně podílet na řešení vašeho spasení! Halelujah. „*Protož jestliže by se kdo očistil od těch věcí, bude nádobou ke cti, posvěcenou, a užitečnou Pánu, ke všelikému skutku dobrému hotovou.*“ Je něco, co od nás Bůh vyžaduje. Bůh nám chce předat určité porozumění.

Dovolte mi nyní, abych vám přečetl definici zachování. „Akt zachování nebo udržení v bezpečí; akt ochrany před zraněním nebo zničením či rozkladem, jako např. zachování života nebo zdraví.“ Halelujah.

Pojďme si přečíst filosofii humanismu. Toto je filosofie humanismu a pochází přímo z propasti pekla: 1. kniha Mojžíšova, 3. kapitola: „*Had pak byl nejchytřejší ze všech živočichů polních, kteréž byl učinil Hospodin Bůh. A ten řekl ženě: Takliž jest, že vám Bůh řekl: Nebudete jísti z každého stromu rajského? I řekla žena hadu: Ovoce stromů rajských jíme; ale o ovoci stromu, kterýž jest u prostřed ráje, řekl Bůh: Nebudete ho jísti, aniž se ho dotknete, abyste nezemřeli.*“ A teď to přijde. Tady je ta dělicí čára. „*I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí!*“ – „Co je na tom špatného! Na tom přece nemůže být nic špatného, jsme přece jen lidé. Žijeme přece v lidském prostředí, do určité míry musíme být lidé. Bůh by přece po mně nechtěl, abych dělal to a ještě to. Bůh určitě nechce, abych

byl extremist. Bůh chce, abych měl pokoj. Konec konců, budu mít tak víc času Pánu sloužit!“ – Halelujah. „*I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše...*“ Náhle se vám otevrou oči. Rozhovor se vzdálí Bohu a zaměří se na koho? Na VÁS. VAŠE oči se otevrou, budete mít pozici, budete vládnout, lidé VÁS budou uznávat pro to, kým jste. Budete mít talent a schopnosti, budete v něčem vynikat! „*Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše...*“

Svět je pod vedením pekla, pod vedením satana. Věřím, že všechno tam venku, co není dotčeno krví Ježíše Krista a co není pod mocí Ducha svatého, má jeden cíl: Snížit všechno na úroveň pekla mravní zkaženosti. A tak co se stane, když se člověk poddá tomuto prostředí? Chci vám předložit jeden scénář. Slyšeli jste už o Zvláštních jednotkách? Víte, o co se jedná? V armádě existuje to, čemu se říká Jednotka rychlého nasazení. Každá divize má takovou svou speciální jednotku. Často jsou zapojeny do něčeho, co nazývají tajnou operací. Což znamená, že se přesunují hluboko na území nepřítele. Vláda často prohlašuje: „My o ničem takovém nevíme.“

Myslíte si, že někoho jen tak vezmou z ulice a učiní ho součástí takovéto jednotky? Víte, že její příslušníci mají speciální školy a výcviková centra? Víte, že si ani nejste vědomi všeho, co s takovými lidmi dělají? Přenesou je vrtulníky doprostřed Mohavské pouště, spustí je padákem s malou polní lahví vody a malými zásobami jídla a řeknou jim, že mají 2 týdny na to, aby se vrátili zpátky na základnu! A my si myslíme, že můžeme vzít naše děti, vypustit je do tohoto světa a že to přežijí. To je absurdní. Ti lidé procházejí výcvikem. Procházejí základním výcvikem, procházejí dalším vojenským výcvikem a pak jdou do výcvikových táborů speciálních jednotek. Pak procházejí ještě jinými typy táborů a pobyt v těchto výcvikových táborech trvá od šesti do osmi týdnů. Zním člověka, který procházel výcvikem dva a půl roku, než se dostal do jednotky a vyslali jej za hranice! Myslíme si, že naše děti budou v bezpečí, protože přece máme muže v modrých uniformách s odznaky na prsou! Můj Bože! Budme upřímní. Je to skutečně jen milosrdenství, které nad námi Bůh rozprostírá kvůli naší nevědomosti. Ale víte co, Bůh nás naší nevědomosti zbavuje a odstraňuje naše výmluvy: „Bože, vždyť víš, že jsem nevěděl, jak jinak!“

„*I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí...*“ – „Všchno je v pořádku. Všchno je v pohodě. Bůh vás miluje, on vás nenechá zemřít!“

On by nedopustil, abyste se dostali do takové situace. Bůh je dobrý kamarád.“ – *„I řekl had ženě: Nikoli nezemřete smrtí! Ale ví Bůh, že v kterýkoli den z něho jísti budete, otevrou se oči vaše; a budete jako bohové, vědouce dobré i zlé. Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu...“* – „Ano, člověk se o sebe musí postarat a musí k tomu mít patřičné vzdělání, aby to zvládl.“ – Dobrá, moje odpověď je tato: Jestli je vzdělání něco, co pro vás Bůh má, tak za tím jděte. Ale dávejte pozor: nejdřív musíte být vycvičení v Božích věcech. Musíte mít vstupy, musíte mít disciplínu, musíte mít houževnatost a čestnost. Pro pobyt v určitých prostředích je třeba speciálního vybavení. Speciálního vybavení. To vyžaduje speciální pomazání. Chce to osobnost, která miluje Boha celým svým srdcem a celou svou bytostí. Bůh nevezme nějakého malého tvorečka z chráněné rezervace a nehodí ho doprostřed pekla. Bůh ví, jaká je situace. *„Viduci tedy žena, že dobrý jest strom k jídlu...“* Vždycky se můžeme vymluvit – slyšíte mě? – a udělat něco, co přivede nás, naše děti, naše společenství do nebezpečí. Vždycky se můžeme vymluvit! Vždycky. Žena viděla, že je dobrý k jídlu *„...i příjemný očima, a k nabytí rozumnosti strom žádostivý, vzala z ovoce jeho a jedla; dala také i muži svému s sebou, a on jedl.“* A tak hřích přešel na všechny lidi a nebe bylo poskvrněno.

Přejděte se mnou do 2. Korintským 5:1: *„Víme zajisté,...“* Skutečně to víme? *„...že byl-li by tohoto našeho zemského přebývání stánek zbořen, stavení od Boha máme.“* Máme stavení? Kolik času trávíme stavěním domu? Jakou máte ve svém nitru realitu nebes? Jakou máte realitu Boha, který je schopen být dostatečný pro jakékoliv okolnosti, ve kterých se nacházíte? *„...stavení od Boha máme, příbytek ne rukou udělaný, věčný v nebesích.“* Nevím, jestli skutečně chápeme. *„Pročez i v tomto stánku vzdycháme, v příbytek svůj, kterýž jest s nebe, oblečení býti žádající...“* (2Kor 5:2) Vzdychání s sebou nenese jen hrdelní zvuky. Vzdychání je projevem nebo realitou vaší touhy a houževnatosti, se kterou se tlačíte k Bohu. Abyste dosáhli něčeho, co vidíte v Písmu, co přinese naplnění a vysvobození vašemu životu. A vy jste si vědomi, že to v této chvíli, v tomto čase nemáte. Nemluvím jen o vzdychání „oooooh“. Mluvíme tady o tom, jak spolupracujete s Bohem, jak se podílíte na konání vašeho spasení podle záměru, který pro vás Bůh na tom místě, které nazývá „být syn“, má. Bůh chce syny! Nechce dobré občany. Dobrý občan je jedna z kvalit synovství. Je to užitek, je to něco, co kvůli tomu dostáváte. Halelujah.

„Jestliže však oblečení a ne nazí nalezení budeme. Nebo kteříž jsme v tomto stánku, lkáme, jsouce obtíženi, poněvadž bychom nechtěli svlečení býti, ale přiodíni, aby pohlcena byla smrtelnost od života.“ (2Kor 5:3) Proč bychom měli lkát pro něco, co je nedosažitelné? Člověk, který toto napsal, měl realitu. Kdo z vás by s ním chtěl cestovat? „A tak my již od toho času žádného neznáme podlé těla. A ačkoli jsme znali Krista podlé těla, ale nyní již více neznáme. Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest.“ Nová dimenze, nové postavení, nová oblast, o kterou zápasí. „...ale nyní již více neznáme. Protož jest-li kdo v Kristu, nové stvoření jest. Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest.“ (2Kor 5:16-17) Naneštěstí, nevím o tom, že bychom tuto realitu měli.

„To pak všecko jest z Boha, kterýž smířil nás s sebou skrze Jezukrista, a dal nám služebnost smíření tohoto. Neboť Bůh byl v Kristu, v mír uvodě svět s sebou, nepočítaje jim hříchů jejich, a složil v nás to slovo smíření. Protož my na místě Kristově poselství dějíce; jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově...“ (2Kor 5:18-20) Vytáhněte si slovníky, vytáhněte si konkordanci a prozkoumejte tato slova. Znamenají přesně to, co říkají. Je v tom jen více závaznosti vzhledem k myšlence a k záměru toho, kde jsme, a vzhledem k odpovědnosti, kterou máme před Pánem jako jednotlivci, kteří nesou znak synovství.

Ještě jeden citát z Písma. Římanům 8:18-30: *„Nebo tak za to mám, že nejsou rovná utrpení nynější oné budoucí slávě, kteráž se zjeviti má...“ Kde? „...na nás.“ Halelujah. „Nebo stvoření pečlivé jako vyhlídaje očekává zjevení synů Božích. Marnosti zajisté poddáno jest stvoření, nechtě, ale pro toho, kterýž je poddal, v naději, že i to stvoření vysvobozeno bude od služby porušení...“ Stvoření dobře rozumí tomu, co je to „porušení“ v pekle. „...v svobodu slávy synů Božích. Nebo víme, že všecko stvoření spolu lká a spolu ku porodu pracuje až posavad. A netoliko ono, ale i my, prvotiny Ducha mající, i myť sami v sobě lkáme, zvolení synů očekávající, a tak vykoupení těla svého. Nebo nadějí spaseni jsme. Naděje pak, kteráž se vidí, není naděje. Nebo což kdo vidí, proč by se toho nadál?“ Naděje v úmyslu, naděje se záměrem, naděje pro důvod a myšlenku, co je to, co Bůh stvořil na samém počátku, a co je důvodem, pro který to stvořil. Halelujah.*

„Pakli čehož nevidíme, toho se nadějeme, tedy toho skrze trpělivost očekáváme. Ano také i Duch pomocen jest mdlobám našim. Nebo zač bychom se měli modliti, jakž by náleželo, nevíme, ale ten Duch prosí za

nás lkáními nevypravitelnými. Ten pak, kterýž jest zpytatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že podlé Boha prosí za svaté.“

Teď poslouchejte! *„Vímět’ pak, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému, totiž těm, kteříž podlé uložení jeho povolání jsou.“* Ne podle vašeho uložení, podle vašich tužeb a snah, ale podle JEHO záměru. *„Nebo kteréž předzvěděl...“* Toto je Jeho záměr *„...ty i předzřídil, aby byli připodobněni obrazu Syna jeho...“* JEHO Syna *„...aby on byl prvorozený mezi mnohými bratřími. Kteréž pak předzřídil, těch i povolal, a kterýchž povolal, ty i ospravedlnil, a kteréž ospravedlnil, ty i oslavil.“* To je ta pozice, to místo, ta myšlenka, ten záměr, který je Boží vůlí a touhou.

Bůh vám požehnej a velmi vám děkuji.